

DE UITTOCHT UIT HET BEZETTE GEBIED.

Uit de berichten in de pers blijkt, dat de Duitsche overheid het noodig oordeelt, dat vrouwen en kinderen enkele gedeelten van het bezette gebied van N.-Frankrijk verlaten. Of deze gedwongen exodus in verband staat met den door enkele oorlogscorrespondenten verwacht wordenden grooten slag in 't Westen, waarvoor de Duitschers reeds maatregelen zouden treffen, òf dat de voedingskwestie òok hier een rol speelt, is natuurlijk niet met zekerheid te zeggen. Het wil ons echter voorkomen, dat de reden van dezen nieuwen maatregel ons niet lang meer zal verborgen blijven. — Op onze foto ziet men een dergelijken stoet menschen onder geleide van Duitsche militairen hun woonplaats verlaten. *(V.F.B.)*

kamers genomen had in het Badhotel te Petmouth. Het aanbod van Sir Thomson om ook te blijven logeeren sloeg hij af en hij begaf zich op weg naar zijn hotel. Hij staarde het rijtuig der Thomsons na en peinsde:

„Het zou mij niets verwonderen als deze ondernemende gelukzoeker Lydia voor zich tracht te winnen!" En onbewust nam hij een stramme houding aan en balde de vuisten.

De geheele volgende week sloeg hij den heer Sequeira zorgvuldig gade, die zich hoe langer hoe meer in de gunst der schoone Lydia zocht te dringen. Kelworth was voortdurend op zijn post. Hij zat vadsig in een gemakkelijken stoel, rookte sigaretten en toonde weinig belangstelling. In werkelijkheid ontging hem niets, en was zijn geest voortdurend bezig, ten einde zich zekerheid te verschaffen of Lydia in den ex-president haar toekomstigen echtgenoot zag.

Zijn nieuwsgierigheid werd spoedig en zeer tot zijn genoegen bevredigd. Op een namiddag zat Lydia aan haar schrijfbureau. Sequeira en Kelworth stonden aan de open tuindeuren, terwijl lady Thomson in een laag stoeltje een roman las.

„Ik heb een dringende uitnoodiging van Ada Pomeroy ontvangen om haar in Devonshire te komen opzoeken, lieve!" zei ze tot mevrouw Thomson. — De beide mannen aan het raam keken elkander onwillekeurig aan.

„Maar je gaat toch niet, kindlief?" vroeg lady Thomson.

Lydia lachte en liet een pas geschreven briefje zien.

Lady Thomson keek het in en las: „Lieve Ada, het spijt me je te moeten teleurstellen! Ik heb reeds een heel ander reisplan vastgesteld en weet nog niet hoe lang ik zal wegblijven, ik zal je als gewoonlijk verrassen. Uw liefhebbende Lydia Desmond."

Lady Thomson keek Lydia onthutst aan.

„Maar, lieve, waarom toch weer dat dwaze reizen? Men zou denken dat na je ondervinding in Turkije en Marokko ...."

„O, maar dat overtreft alles," riep Lydia uit, „en mijn bestemming is nog een geheim. Ik vertrek overmorgen."

„Maar waarom dien haast?"

Lydia wierp een vluchtigen blik op de beide mannen.

„Verandering, lieve mevrouw, verandering," zei ze luchtig.

Thony Kelworth herademde. Lydia vreesde klaarblijkelijk een aanzoek van Sequeira; in allen geval wilde ze den ex-president ontsnappen en na een half jaar, als hij, Thony, haar weer mocht ontmoeten, zou hij zijn aanzoek herhalen.

Sequeira was zeer teleurgesteld. Hij betuigde haar zijn groote spijt over haar haastig vertrek. Lydia lachte slechts, maar zei niets.

Thony wist haar een oogenblik alleen te treffen.

„Ik ben zeer verheugd dat je heengaat," zei hij eerlijk. „Nu ik het niet zijn mocht ben ik blij dat het de ex-president niet is. Ik wou dat ik iets doen kon, waardoor ik indruk op je maakte," voegde hij er warm aan toe.

„Ik geloof niet, dat je dat kunt, Thony. Je sigaret zou uit kunnen gaan en dan zou je middenin je handeling moeten ophouden om ze aan te steken, of iets van dien aard," antwoordde ze lachend.

Hij schudde zijn hoofd over haar, waarop zij nog harder ging lachen. Toen keerde hij zich om en ging heen.

DE UITTOCHT UIT HET BEZETTE GEBIED.

In die plaatsen in N.-Frankrijk, welke aan een spoorlijn liggen, gaat de uittocht geregelder en zijn de menschen in de gelegenheid hun bagage met den trein mede te geven. *(V.F.B.)*

DE TOENEMENDE EMIGRATIE UIT RUSLAND.

De verwoestingen, die de Russen in eigen land bij den opmarsch der Duitschers hebben moeten aanrichten, verwoestingen, waardoor geheele nijverheidscentra tot ruïnes geworden zijn, zijn natuurlijk mèt de algemeene malaise welke op industrie- en handelsgebied in een oorlogvoerend land heerscht, oorzaak dat talrijke Russische gezinnen, die hun vroegere woonplaatsen weder hadden opgezocht, door gebrek aan werk tot een algeheelen ondergang zouden zijn gedoemd wanneer zij in hun vaderland bleven. Daarom hebben velen het besluit genomen hun land te verlaten en elders hun fortuin te zoeken. Lange stoeten sombere, door smart en ontbering verouderde en vergrijsde menschen, ziet men weder langs de wegen trekken, op weg naar 'n nieuw vaderland en 'n nieuw „home". Waar dat wezen zal? — Zij weten het niet, evenmin als zij het einde weten van de ellende die als een vloedgolf over hun land is komen rollen. *(V.F.B.)*